

ਸਿਵਲ ਰਿੱਟ

ਕਪੂਰ ਜੇ. ਦੇ ਅੱਗੇ

ਡਾ. ਹੰਸ ਰਾਜ ਸੂਦ, ਪਟੀਸ਼ਨਰ

ਬਨਾਮ

ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ, ਜੁਲੰਦੂਰ, - ਜਵਾਬਦੇਹ

1953 ਦੀ ਸਿਵਲ ਰਿੱਟ ਨੰ. 153

ਫੈਸਲੇ ਦੀ ਮਿਤੀ 13 ਅਗਸਤ 1954

ਐਕਟ ਦੇ ਤਹਿਤ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਗਏ ਕਾਨੂੰਨਾਂ- ਐਕਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਆਰਡਰ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ-ਉਹ ਐਕਟ ਰੱਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਥਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਦੁਆਰਾ ਬਦਲਿਆ ਗਿਆ- ਬਾਅਦ ਵਾਲੇ ਐਕਟ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਨਾਲ ਅਸੰਗਤ- ਕੀ ਬਾਅਦ ਵਾਲੇ ਐਕਟ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਪੰਜਾਬ ਦੀ ਮੰਗ ਅਤੇ ਪ੍ਰਾਪਤੀ। - ਜਾਇਦਾਦ ਐਕਟ (1953 ਦਾ XI)-ਸੈਕਸ਼ਨ 3 ਅਤੇ 25(2)- 'ਹਸਪਤਾਲ- ਦਾ ਮਤਲਬ।

ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਨੇ 22 ਨਵੰਬਰ, 1952 ਨੂੰ ਇੱਕ ਹੁਕਮ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇਮਾਰਤ ਦੇ ਇੱਕ ਹਿੱਸੇ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਗਈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਪੰਜਾਬ ਰੀਕੂਇਜ਼ੇਸ਼ਨ ਆਫ਼ ਇਮੇਵੇਬਲ ਪ੍ਰਾਪਰਟੀ (ਅਸਥਾਈ ਸ਼ਕਤੀਆਂ) ਐਕਟ, 1948, 1951 ਦੇ ਪੰਜਾਬ ਆਰਡੀਨੈਂਸ VI ਨਾਲ ਪੜ੍ਹਿਆ ਗਿਆ, ਅਧੀਨ ਇੱਕ ਹਸਪਤਾਲ ਚਲਾਇਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। , ਪਰ ਇਸਨੂੰ 18 ਅਪ੍ਰੈਲ 1953 ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਪੁਰਾਣੇ ਐਕਟ ਅਤੇ ਆਰਡੀਨੈਂਸ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ 1953 ਦਾ ਐਕਟ XI ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਸਵਾਲ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਜਿਹਾ ਕਿਹੜਾ ਕਾਨੂੰਨ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਕੇਸ ਦੇ ਤੱਥਾਂ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ।

ਰੱਖਿਆ- ਕਿ ਕਿਉਂਕਿ ਪੁਰਾਣੇ ਐਕਟ ਅਧੀਨ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਹੁਕਮਾਂ ਤਹਿਤ ਕੋਈ ਕਬਜ਼ਾ ਨਹੀਂ ਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਹੁਕਮ 1953 ਦੇ ਐਕਟ ਦੇ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਬਾਅਦ ਵਾਲਾ ਐਕਟ ਲਾਗੂ ਹੋਵੇਗਾ। ਅਦਾਲਤ ਕਾਨੂੰਨ ਵਿੱਚ ਤਬਦੀਲੀ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣ ਅਤੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧਨ ਕਰਨ ਲਈ ਪਾਬੰਦ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਹ ਹੁਕਮ ਦੇਣ ਸਮੇਂ ਹੈ।

ਪੰਜਾਬ ਦੀ ਮੰਗ ਅਤੇ ਅਚੱਲ ਸੰਪਤੀ ਐਕਟ, 1953 ਦੀ ਧਾਰਾ 3 ਦੇ ਤਹਿਤ, ਮਾਲਕ ਦੁਆਰਾ ਉਸਦੀ ਰਿਹਾਇਸ਼ ਲਈ ਜਾਂ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਹਸਪਤਾਲ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜਾਂ ਪ੍ਰਬੰਧਨ ਨਾਲ ਜੁੜੇ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਲਈ ਵਰਤੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਅਹਾਤੇ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਸਹੀ ਹੈ। ਹਸਪਤਾਲ ਦੀ ਮੰਗ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ। ਕਿਉਂਕਿ 22 ਨਵੰਬਰ, 1952 ਨੂੰ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਮੰਗ ਪੱਤਰ, 1953 ਦੇ ਐਕਟ XI ਦੀ ਧਾਰਾ 3 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਨਾਲ ਅਸੰਗਤ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਪੁਰਾਣੇ ਐਕਟ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਅਤੇ 1953 ਦਾ ਐਕਟ XI ਲਿਆਉਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਇਹ ਹੁਕਮ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ 1953 ਦੇ ਐਕਟ XI ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਹਸਪਤਾਲ ਦੀ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਨੂੰ ਵੱਡੇ ਪੱਧਰ 'ਤੇ

ਚੈਰੀਟੇਬਲ ਸੰਸਥਾ ਜਿੱਥੇ ਬਹੁਤ ਵੱਡੀ ਗਿਣਤੀ ਵਿੱਚ ਮਰੀਜ਼ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਪਰ ਇਹ ਕਿਸੇ ਵੀ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਿਸਦੀ ਵਰਤੋਂ ਬਿਮਾਰਾਂ ਅਤੇ ਜ਼ਖਮੀਆਂ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਲਈ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

ਲਛਮੇਸ਼ਵਰ ਪ੍ਰਸ਼ਾਦ ਦਾ ਕੇਸ (1), ਪੈਟਰਸਨ ਬਨਾਮ ਸਟੇਟ ਆਫ ਅਲਾਬਾਮਾ (2), ਮਿਨੇਸੋਟਾ ਬਨਾਮ ਨੈਸ਼ਨਲ ਟੀ ਕੰਪਨੀ (3), ਕੁਇਲਟਰ ਬਨਾਮ ਮੈਪਲਸਨ (4), ਹਰਭਜਨ ਸਿੰਘ ਬਨਾਮ ਦਾ ਸਟੇਟ ਆਫ ਪੰਜਾਬ (5), ਦਿਲਵਰਥ ਬਨਾਮ ਸਟੈਂਪਸ ਦੇ ਕਮਿਸ਼ਨਰ (6), ਬਲੇਕ ਅਤੇ ਲੰਡਨ ਕਾਰਪੋਰੇਸ਼ਨ (7), ਅਤੇ ਓਰਮਸਕਿਰਕ ਬਨਾਮ ਚਾਰਲਟਨ (8), 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ।

ਭਾਰਤ ਦੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 226 ਦੇ ਤਹਿਤ ਪਟੀਸ਼ਨ, ਬੇਨਤੀ ਕਰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੂੰ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਅਤੇ ਮਨਾਹੀ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਰਿੱਟ ਜਾਰੀ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਗਏ ਮੰਗ ਦੇ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਨਿਪਟਾਉਣ ਤੋਂ ਰੋਕਿਆ ਜਾਵੇ, ਅਤੇ ਅੱਗੇ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਕਿ ਇੱਕ ਰਿੱਟ, ਆਦੇਸ਼ ਜਾਂ ਕੋਈ ਹੋਰ ਦਿਸ਼ਾ-ਨਿਰਦੇਸ਼, ਜੋ ਨਿਆਂ ਦੇ ਅੰਤ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਨੂੰ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦੇ ਖਰਚਿਆਂ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਨਾਲ ਹੀ ਅਰਦਾਸ ਕਰਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਇਸ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦਾ ਅੰਤਿਮ ਫੈਸਲਾ ਹੋਣ ਤੱਕ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੇ ਨਿਪਟਾਰੇ 'ਤੇ ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ ਰੋਕ ਲਗਾਈ ਜਾਵੇ ਅਤੇ ਅੰਤਰਿਮ ਹੁਕਮ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ।

ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਲਈ ਕੇ.ਐਸ.ਥਾਪਰ ਅਤੇ ਐਸ.ਡੀ. ਬਾਹਰੀ।

ਐਸ.ਐਮ.ਸੀਕਰੀ, ਐਡਵੋਕੇਟ-ਜਨਰਲ, ਏ.ਐਮ. ਸੂਰੀ ਅਤੇ ਸੀ.ਐਲ. ਅਗਰਵਾਲ, ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਲਈ।

ਹੁਕਮ

ਕਪੂਰ, ਜੇ. ਇਹ ਇੱਕ ਨਿਯਮ ਹੈ ਜੋ ਡਾ. ਹੰਸ ਰਾਜ ਸੂਦ ਨੇ ਜਲੰਧਰ ਦੇ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਨੂੰ ਮੰਗ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਤੋਂ ਰੋਕਣ ਲਈ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦੇਣ ਲਈ ਹੁਕਮ ਦੀ ਰਿੱਟ ਲਈ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ ਹੈ।

ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦਾ ਇਲਜ਼ਾਮ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਡਾਕਟਰ ਅਬਦੁਲ ਅਜੀਜ਼ ਫਾਰੂਕੀ ਤੋਂ ਕਿਰਾਏ 'ਤੇ ਵਿਵਾਦ 'ਚ ਜਗ੍ਹਾ 100 ਪ੍ਰਤੀ ਮਹੀਨਾਵਾਰ ਇੱਕ ਨਰਸਿੰਗ ਹੋਮ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਨ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਨਾਲ ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਆਪਣੀ ਰਿਹਾਇਸ਼ ਲਈ, ਕਿ ਜ਼ਮੀਨੀ ਮੰਜ਼ਿਲ ਓਪਰੇਸ਼ਨ ਲਈ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਮਰੀਜ਼ਾਂ ਦੁਆਰਾ ਭਰੀ ਹੋਈ ਹੈ।

ਅਤੇ ਪਰਿਸਰ ਦੇ ਇੱਕ ਹਿੱਸੇ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਖੁਦ ਆਪਣੇ ਰਿਹਾਇਸ਼ੀ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਉਸ ਥਾਂ 'ਤੇ ਆਪਣੇ ਮਰੀਜ਼ਾਂ ਦੀ ਦੇਖਭਾਲ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਹੋ ਸਕੇ ਜਿੱਥੇ ਦਿਨ ਜਾਂ ਰਾਤ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਮੇਂ ਉਸਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਦੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। 15 ਜੂਨ, 1949, ਨੂੰ, ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ, ਸ਼੍ਰੀ ਸੁੰਦਰ ਦਾਸ ਮਿੱਢਾ ਨੇ, 1948 ਦੇ ਐਕਟ ਦੇ ਤਹਿਤ, ਇੱਕ ਬਿਹਾਰੀ ਲਾਲ ਆਹੂਜਾ, ਡਿਪਟੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰ, ਆਬਕਾਰੀ, ਜਲੰਧਰ ਦੁਆਰਾ ਕਬਜ਼ਾ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ, ਮੰਗ-ਪੱਤਰ ਦੇ ਹੁਕਮ ਜਾਰੀ ਕੀਤੇ। ਦੁਆਰਾ ਚੈ. ਲਹਿਰੀ ਸਿੰਘ, ਮੰਤਰੀ-ਇੰਚਾਰਜ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੇ

ਇੱਕ ਡੀਰੀਕਿਊਜ਼ੀਸ਼ਨਿੰਗ ਆਰਡਰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ। ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੇ ਚੈ. ਲਹਿਰੀ ਸਿੰਘ (ਅਨੁਬੰਧ ਬੀ) ਜਿੱਥੇ ਇਹ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਹੈ:-

"ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਸਿਧਾਂਤ ਸ਼ਾਮਲ ਹਨ ਅਤੇ ਸਾਨੂੰ ਮਾਮਲੇ ਨੂੰ ਪੇਚੀਦਾ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਇਸ ਘਰ ਨੂੰ ਛੱਡ ਸਕਦੇ ਹਾਂ ਅਤੇ ਮੰਗ ਦੇ ਪਿਛਲੇ ਆਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ।"

ਉੱਤਰਾਧਿਕਾਰੀ ਸ੍ਰੀ ਚੰਦ ਨਰਾਇਣ ਰੈਣਾ ਨੇ 22 ਨਵੰਬਰ, 1952 ਨੂੰ ਵਿਵਾਦਤ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਉਸ ਹੁਕਮ ਦਾ ਸੰਬੰਧਿਤ ਹਿੱਸਾ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਚਲਦਾ ਹੈ:-

"ਜਦੋਂ ਕਿ ਕਮਿਊਨਿਟੀ ਦੇ ਜੀਵਨ ਲਈ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸਪਲਾਈਆਂ ਅਤੇ ਸੇਵਾਵਾਂ ਦੇ ਰੱਖ-ਰਖਾਅ ਨੂੰ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਕਰਨ ਲਈ ਇਹ ਜ਼ਰੂਰੀ ਅਤੇ ਮੁਨਾਸਬ ਹੈ ਕਿ ਅਨੁਸੂਚੀ ਵਿੱਚ ਵੇਰਵੇ ਸਹਿਤ ਜਾਇਦਾਦ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇ।

ਇਸਲਈ, ਹੁਣ, ਪੰਜਾਬ ਰੀਕਵੀਜ਼ੀਸ਼ਨਿੰਗ ਆਫ ਇਮੇਵੇਬਲ ਪ੍ਰਾਪਰਟੀ (ਅਸਥਾਈ ਸ਼ਕਤੀਆਂ) ਐਕਟ, 1948 ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਪੰਜਾਬ ਦੀ ਅਚੱਲ ਜਾਇਦਾਦ ਦੀ ਮੰਗ (ਸੇਧ ਅਤੇ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕਤਾ) ਨਾਲ ਪੜ੍ਹੇ। ਆਰਡੀਨੈਂਸ, 1951, ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਸੌਂਪਿਆ ਗਿਆ, ਆਈ

618

ਪੰਜਾਬ ਸੀਰੀਜ਼

[VOL VIN

ਮੈਂ ਜਨਤਕ ਹਿੱਤ ਵਿੱਚ ਉਕਤ ਸੰਪੱਤੀ ਦੀ ਮੰਗ ਨੂੰ ਨਿਰਦੇਸ਼ਤ ਕਰੇ ਅਤੇ ਅੱਗੇ ਹੁਕਮ ਕਰੇ ਕਿ ਮਾਲਕ ਇਸ ਦਾ ਕਬਜ਼ਾ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ, ਜਲੰਧਰ ਨੂੰ ਸੌਂਪਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਸ ਸਮੇਂ ਲਈ, ਜਿਸ ਦੌਰਾਨ ਇਹ ਹੁਕਮ ਲਾਗੂ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ:

ਇਹ ਜ਼ਮੀਨੀ ਮੰਜ਼ਿਲ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਨ ਦਾ ਹੁਕਮ ਸੀ, ਅਤੇ 18 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1953 ਨੂੰ, ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਨੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਹੁਕਮ (ਅਨੈਕਸ਼ਨ ਈ) ਭੇਜ ਕੇ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਜ਼ਮੀਨੀ ਮੰਜ਼ਿਲ ਦੇ ਅੱਧੇ ਹਿੱਸੇ ਦਾ ਕਬਜ਼ਾ ਸੌਂਪਣ ਲਈ ਕਿਹਾ।

ਪੈਰਾ 12 ਵਿੱਚ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੇ ਦੇਸ਼ ਲਾਇਆ ਕਿ ਇਮਾਰਤ ਨੂੰ ਇੱਕ ਨਰਸਿੰਗ ਹੋਮ ਵਜੋਂ ਵਰਤਿਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜੋ ਕਿ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਲਾਭਦਾਇਕ ਕੰਮ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਜ਼ਰੂਰੀ ਅਤੇ ਮੁਨਾਸਿਬ ਸੀ ਅਤੇ ਜਨਤਕ ਸਿਹਤ ਦੇ ਹਿੱਤ ਵਿੱਚ ਇਸ ਇਮਾਰਤ ਨੂੰ ਨਰਸਿੰਗ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵਰਤਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਸੀ। ਘਰ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਮੰਗ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ। ਬਦਨਾਮੀ ਦੇ ਦੇਸ਼ ਵੀ ਲਾਏ ਗਏ।

ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਦਾ ਜਵਾਬ ਉਸਦੇ ਹਲਫ਼ਨਾਮੇ ਮਿਤੀ 14 ਮਈ, 1954 ਵਿੱਚ ਦਰਜ ਹੈ। ਉਹ ਬੇਨਤੀ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਸੰਸਥਾ ਫਲੀ-ਫੁੱਲਦੀ ਨਹੀਂ ਹੈ: ਕਿ ਸ੍ਰੀ ਭਾਂਬਰੀ ਨੇ 9 ਅਗਸਤ, 1952 ਨੂੰ ਇਮਾਰਤ ਦਾ ਮੁਆਇਨਾ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਉਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਹਸਪਤਾਲ ਵਿੱਚ ਰਿਹਾਇਸ਼ ਦਸ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਲਈ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਹਸਪਤਾਲ ਵਿੱਚ ਪੰਜ ਮਰੀਜ਼ ਹਨ, ਪਰ ਜਦੋਂ ਸ੍ਰੀ ਭਾਂਬਰੀ ਉੱਥੇ ਗਏ ਤਾਂ ਪਤਾ ਲੱਗਿਆ ਕਿ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਹੀ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਰਿਹਾਇਸ਼ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਲਈ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸੀ। ਦਸੰਬਰ, 1952 ਦੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਦਿਨ, ਸ੍ਰੀ ਚੰਦ ਨਰਾਇਣ ਰੈਣਾ ਨੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਹਸਪਤਾਲ ਦੇ ਹਰੇਕ ਕਮਰੇ ਵਿਚ ਇੱਕ ਮਰੀਜ਼ ਸੀ ਅਤੇ ਸ੍ਰੀ ਰੈਨਾ ਇਸ ਸਿੱਟੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚੇ ਕਿ ਜ਼ਮੀਨੀ ਮੰਜ਼ਿਲ ਦਾ ਅੱਧਾ ਹਿੱਸਾ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਢੰਗ ਨਾਲ ਮੰਗਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

VOL. VIII]

ਭਾਰਤੀ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀਆਂ ਰਿਪੋਰਟਾਂ

619

ਅਤੇ ਇਹ ਉਹ ਹੁਕਮ ਸੀ ਜੋ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ 27 ਜੁਲਾਈ, 1953 ਨੂੰ ਮੁੱਖ ਮੰਤਰੀ ਨੇ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਅਤੇ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਦੇ ਨਾਲ ਇਸ ਸਥਾਨ ਦਾ ਦੌਰਾ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਇਹ ਪਾਇਆ ਗਿਆ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੇ

ਹਸਪਤਾਲ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਇਮਾਰਤ ਦਾ ਅੱਧਾ ਹਿੱਸਾ ਵੀ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਸਿਰਫ਼ ਦੋ ਕਮਰੇ ਸਨ। ਕਲੀਨਿਕਲ ਅਤੇ ਡਿਸਪੈਂਸਰੀ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਤਿਆਰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ ਜੋ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਹੋਣਗੇ ਅਤੇ ਮਾਨਯੋਗ ਮੁੱਖ ਮੰਤਰੀ ਨੇ ਉਸ ਅਨੁਸਾਰ ਆਦੇਸ਼ ਦਿੱਤੇ ਅਤੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਇਹ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਤਿੰਨ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਮੌਕਿਆਂ 'ਤੇ ਇਹ ਨਿਰੀਖਣ ਦਰਸਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿ "ਡਾ. ਸੂਦ ਦਾ ਪੇਸ਼ੇਵਰ ਕੰਮ 1947 ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕਾਫ਼ੀ ਗਿਰਾਵਟ ਆਈ ਸੀ। ਇਸ ਜਵਾਬ ਵਿੱਚ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਪਹਿਲੀ ਮੰਜ਼ਿਲ ਸ੍ਰੀ ਬਿਹਾਰੀ ਲਾਲ ਆਚੂਜਾ, ਡਿਪਟੀ ਆਬਕਾਰੀ ਅਤੇ ਕਰ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਲਈ ਮੰਗੀ ਗਈ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਨਰਸਿੰਗ ਹੋਮ ਦੇ ਹਿੱਤ ਵਿੱਚ ਜ਼ਰੂਰੀ ਪਾਈ ਗਈ ਸੀ। ਉਸ ਹਿੱਸੇ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਵੱਲੋਂ ਜੋ ਦੋਸ਼ ਲਾਏ ਗਏ ਸਨ ਕਿ ਸ੍ਰੀ ਕਸ਼ਯਪ, ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਨੇ ਇਮਾਰਤ ਨੂੰ ਮੁੜ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੋਸ਼ਾਂ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਰਿਕਾਰਡ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਦੇ ਦਫ਼ਤਰ ਵਿੱਚ ਉਪਲਬਧ ਹੈ। ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਸਮੇਂ ਇੱਕ ਸਰਕਾਰੀ ਕਾਲਜ ਦੇ ਪ੍ਰਿੰਸੀਪਲ, ਆਈ ਐਮ ਕਪੂਰ, ਜੋ ਹੁਣ ਇੱਕ ਨਿੱਜੀ ਵਿਅਕਤੀ ਹੈ, ਦੇ ਕਹਿਣ 'ਤੇ ਰਿਹਾਇਸ਼ ਦੀ ਉਪਲਬਧਤਾ ਬਾਰੇ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਪੈਰਾ 11 ਵਿੱਚ ਇਹ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿ ਡਿਪਟੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਦਫ਼ਤਰ ਦੀ ਇੱਕ ਸ਼ਾਖਾ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਲਈ ਅਹਾਤੇ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ ਅਤੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਨਰਸਿੰਗ ਹੋਮ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਮਰੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪਰੇਸ਼ਾਨੀ ਦੀ ਕੋਈ ਸੰਭਾਵਨਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ ਮੁੱਖ ਮੰਤਰੀ ਦੇ ਫ਼ੈਸਲੇ ਨਾਲ ਕਿ ਇਹ ਰਿਹਾਇਸ਼ ਰਿਹਾਇਸ਼ੀ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਵਰਤੀ ਜਾਵੇ, ਮਰੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਅਸੁਵਿਧਾ ਦਾ ਸਵਾਲ ਹੀ ਪੈਦਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਫਿਰ ਇਹ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਅੱਧਾ ਸਮਰਪਣ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ

18 ਅਪ੍ਰੈਲ 1953 ਨੂੰ ਜਮੀਨੀ ਮੰਜ਼ਿਲ ਦੇ., ਅਤੇ

620

ਪੰਜਾਬ ਸੀਰੀਜ਼

[VOL. VIII

ਬਾਅਦ ਵਿਚ ਜ਼ਬਰਦਸਤੀ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰਨ ਦਾ ਹੁਕਮ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਸ 'ਤੇ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਖੁਦ ਰੋਕ ਲਗਾ ਦਿੱਤੀ ਸੀ।

ਧਿਰਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਝਗੜੇ ਨੂੰ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਸਵਾਲ ਦਾ ਫ਼ੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਕਿਹੜਾ ਕਾਨੂੰਨ ਹੈ ਜੋ ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਦੇ ਤੱਥਾਂ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਮੰਗ ਪੱਤਰ 1951 ਦੇ ਆਰਡੀਨੈਂਸ ਨਾਲ ਪੜ੍ਹਿਆ ਗਿਆ, 1948 ਦੇ ਰਿਕੁਇਜ਼ਿਸ਼ਨਿੰਗ ਐਕਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਹੈ, ਅਤੇ 22 ਨਵੰਬਰ, 1952 ਦੀ ਮਿਤੀ ਹੈ, ਪਰ ਇਸਨੂੰ 18 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1953 ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਪੁਰਾਣਾ ਐਕਟ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਅਤੇ 1953 ਦਾ ਐਕਟ XI ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 3 ਦੇ ਤਹਿਤ, ਇਹ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ-

3. ਅਚੱਲ ਜਾਇਦਾਦ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਨ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ।- (1) ਜਿੱਥੇ ਸਮਰੱਥ ਅਥਾਰਟੀ ਦੀ ਰਾਏ ਹੈ ਕਿ ਕਿਸੇ ਵੀ ਜਾਇਦਾਦ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਲਈ ਲੋੜੀਂਦੇ ਹੋਣ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਹੈ

ਜਨਤਕ ਉਦੇਸ਼, ਰਾਜ ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਜਾਇਦਾਦ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ, ਸਮਰੱਥ ਅਧਿਕਾਰੀ

(a) ਮਾਲਕ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ, ਜੋ ਸੰਪਤੀ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਨੂੰ ਲਿਖਤੀ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਨੋਟਿਸ ਦੇ ਕੇ (ਉਸ ਵਿੱਚ ਮੰਗ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ) ਨੂੰ ਕਾਰਨ ਦਿਖਾਉਣ ਲਈ ਬੁਲਾਵੇਗਾ- ਅਜਿਹੇ ਸੇਵਾ ਦੀ ਮਿਤੀ ਦੇ ਪੰਦਰਾਂ ਦਿਨਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਉਸ ਨੂੰ ਨੋਟਿਸ ਦਿਓ ਕਿ ਜਾਇਦਾਦ ਦੀ ਮੰਗ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ; ਅਤੇ

(ਬੀ) ਹੁਕਮ ਦੁਆਰਾ, ਇਹ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦੇ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਨਾ ਤਾਂ ਸੰਪੱਤੀ ਦਾ ਮਾਲਕ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਕੋਈ ਹੋਰ ਵਿਅਕਤੀ, ਸਮਰੱਥ ਅਥਾਰਟੀ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ, ਸੰਪੱਤੀ ਦਾ ਨਿਪਟਾਰਾ ਜਾਂ ਢਾਂਚਾਗਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਬਦਲਾਵ ਨਹੀਂ ਕਰੇਗਾ ਜਾਂ ਇਸ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਨੂੰ ਦੇਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਦੇਵੇਗਾ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਮਿਆਦ, ਦੇ ਮਹੀਨਿਆਂ ਤੋਂ ਵੱਧ ਨਹੀਂ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਏ ਗਏ ਹਨ

(2) ਜੇਕਰ, ਸੰਪੱਤੀ ਵਿੱਚ ਦਿਲਚਸਪੀ ਰੱਖਣ ਵਾਲੇ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੁਆਰਾ ਦਰਸਾਏ ਗਏ ਕਾਰਨ, ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਹੈ, ਜਾਂ ਉਸ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਹੈ, ਨੂੰ ਵਿਚਾਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਸਮਰੱਥ ਅਥਾਰਟੀ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਜਾਂ ਉਚਿਤ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ਲਿਖਤੀ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਆਦੇਸ਼ ਦੇ ਕੇ, ਮੰਗ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਸੰਪੱਤੀ ਅਤੇ ਮੰਗ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹੇ ਹੋਰ ਆਦੇਸ਼ ਦੇ ਸਕਦੀ ਹੈ ਜੇ ਇਸ ਨੂੰ ਜ਼ਰੂਰੀ ਜਾਂ ਫਾਇਦੇਮੰਦ ਜਾਪਦੀ ਹੈ:

ਬਸ਼ਰਤ ਕਿ ਕੋਈ ਸੰਪੱਤੀ ਜਾਂ ਉਸ ਦਾ ਹਿੱਸਾ-

(a) ਜੋ ਉਸ ਦੇ ਮਾਲਕ ਦੁਆਰਾ ਆਪਣੇ ਜਾਂ ਆਪਣੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਨਿਵਾਸ ਵਜੋਂ ਵਰਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਜਾਂ

(ਬੀ) ਜੇ ਕਿ ਜਾਂ ਤਾਂ ਜਨਤਾ ਦੁਆਰਾ ਧਾਰਮਿਕ ਪੂਜਾ ਲਈ ਜਾਂ ਸਕੂਲ, ਹਸਪਤਾਲ, ਪਬਲਿਕ ਲਾਇਬ੍ਰੇਰੀ ਜਾਂ ਅਨਾਥ ਆਸ਼ਰਮ ਜਾਂ ਅਜਿਹੇ ਪੂਜਾ ਸਥਾਨ ਜਾਂ ਅਜਿਹੇ ਸਕੂਲ, ਹਸਪਤਾਲ, ਲਾਇਬ੍ਰੇਰੀ ਜਾਂ ਅਨਾਥ ਆਸ਼ਰਮ ਦੇ ਪ੍ਰਬੰਧਨ ਨਾਲ ਜੁੜੇ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੀ ਰਿਹਾਇਸ਼ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।"

ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੈਂ ਇਸ ਸੈਕਸ਼ਨ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਦਾ ਹਾਂ, ਉਹ ਇਮਾਰਤ ਜੋ ਮਾਲਕ ਦੁਆਰਾ ਉਸਦੀ ਰਿਹਾਇਸ਼ ਲਈ ਵਰਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਜਾਂ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਹਸਪਤਾਲ ਵਜੋਂ ਜਾਂ ਹਸਪਤਾਲ ਦੇ ਪ੍ਰਬੰਧਨ ਨਾਲ ਜੁੜੇ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਲਈ ਵਰਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਦੀ ਮੰਗ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇਗੀ। ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ ਮੰਗ ਪੱਤਰ ਲੈਣ ਦਾ ਹੁਕਮ ਸੀ ਪਰ ਕਬਜ਼ਾ ਨਹੀਂ ਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਪਰ ਉਸ ਐਕਟ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਨਵੇਂ ਐਕਟ ਨੇ ਮੰਗ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ 'ਤੇ ਇਹ ਪਾਬੰਦੀ ਲਿਆਂਦੀ ਸੀ।

1953 ਦੇ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 25 ਰੱਦ ਕਰਨ ਅਤੇ ਬੱਚਤਾਂ ਦੀ ਵਿਵਸਥਾ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਸੈਕਸ਼ਨ 25 ਦੀ ਉਪ ਧਾਰਾ (2) ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਚਲਦੀ ਹੈ:-

(2) ਸੰਕਿਆਂ ਦੇ ਨਿਪਟਾਰੇ ਲਈ, ਇੱਥੇ ਇਹ ਐਲਾਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ- ਕੋਈ ਵੀ ਜਾਇਦਾਦ ਜੋ ਕਿ ਅਜਿਹੇ ਰੱਦ ਹੋਣ ਤੋਂ ਤੁਰੰਤ ਪਹਿਲਾਂ ਸੀ

ਉਪਰੋਕਤ ਐਕਟਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਇੱਕ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਮੰਗ ਦੇ ਅਧੀਨ, ਇਸ ਐਕਟ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣ 'ਤੇ, ਇਸ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 3 ਦੇ ਅਧੀਨ ਮੰਗੀ ਗਈ ਜਾਇਦਾਦ ਮੰਨਿਆ ਜਾਵੇਗਾ, ਅਤੇ ਇਸ ਐਕਟ ਦੇ ਸਾਰੇ ਉਪਬੰਧ ਇਸ ਅਨੁਸਾਰ ਲਾਗੂ ਹੋਣਗੇ:

ਇਹ ਧਾਰਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਪਿਛਲੇ ਐਕਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਕੀਤੇ ਗਏ ਕਿਸੇ ਵੀ ਹੁਕਮ ਨੂੰ, ਇਸ ਐਕਟ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਇਸ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 3 ਦੇ ਤਹਿਤ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਮੰਨਿਆ ਜਾਵੇਗਾ ਅਤੇ ਉਸ ਐਕਟ ਦੇ ਸਾਰੇ ਉਪਬੰਧ ਲਾਗੂ ਹੋਣਗੇ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਹ 1953 ਦੇ ਐਕਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਸਨ। ਉਹਨਾਂ ਵਿਵਸਥਾਵਾਂ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ ਜੇ ਇਸ ਐਕਟ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਨਾਲ ਅਸੰਗਤ ਹਨ ਅਤੇ ਇਸਲਈ ਕੋਈ ਵੀ ਅਜਿਹਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਜੇ 1953 ਦੇ ਐਕਟ ਨਾਲ ਅਸੰਗਤ

ਹੈ, ਅਯੋਗ ਹੋਵੇਗਾ। ਜਾਣੇ-ਪਛਾਣੇ ਐਡਵੋਕੇਟ-ਜਨਰਲ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਜਨਰਲ ਕਲਾਜ਼ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 6 ਬੇਬੁਨਿਆਦ ਲਾਗੂ ਹੋਵੇਗਾ, ਪਰ ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਸਪਸ਼ਟ ਉਪਬੰਧ ਹੈ ਕਿ ਪਿਛਲੇ ਐਕਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਹੁਕਮਾਂ ਦਾ ਕੀ ਹੋਣਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਮੇਰੇ ਵਿਚਾਰ ਵਿੱਚ ਲਾਗੂ ਹੋਵੇਗਾ।

ਲਫ਼ਮੇਸ਼ਵਰ ਪ੍ਰਸ਼ਾਦ ਦੇ ਕੇਸ (1) ਵਿੱਚ ਭਾਰਤ ਦੀ ਸੰਘੀ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਵਾਨ ਕੀਤੇ ਗਏ ਅਮਰੀਕੀ ਕੇਸਾਂ ਵਿੱਚ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਅਪੀਲੀ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਵਿੱਚ ਅਦਾਲਤ ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਸਮੀਖਿਆ ਅਧੀਨ ਫੈਸਲੇ ਵਿੱਚ ਤਰੁੱਟੀਆਂ ਨੂੰ ਠੀਕ ਕਰਨਾ ਹੈ, ਬਲਕਿ ਕੇਸ ਦੇ ਅਜਿਹੇ ਨਿਪਟਾਰੇ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਨਿਆਂ ਦੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਨਿਰਧਾਰਿਤ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿ ਕਿਸ ਨਿਆਂ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ, ਅਦਾਲਤ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਬਦੀਲੀ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਲਈ ਪਾਬੰਦ ਹੈ ਜਾਂ ਤਾਂ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਜਾਂ ਕਾਨੂੰਨ ਵਿੱਚ ਜੋ ਫੈਸਲਾ ਦਰਜ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਦੀ ਨਿਗਰਾਨੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ: [ਪੈਟਰਸਨ ਬਨਾਮ ਅਲਾਬਾਮਾ ਸਟੇਟ (2)] ਅਤੇ ਇਸ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਦੀ ਮਿਨੀਸੋਟਾ ਨੈਸ਼ਨਲ ਟੀ ਕੰਪਨੀ, (3) ਵਿੱਚ ਉਸ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਮੁੜ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਵਰਦਾਚਾਰਿਆਰ, ਜੇ., ਨੇ ਕਈ ਪ੍ਰੀਵੀ ਕੌਂਸਲ ਕੇਸਾਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ

VOL VIII]

ਭਾਰਤੀ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀਆਂ ਰਿਪੋਰਟਾਂ

623

ਪੰਨਾ 103 ਅਤੇ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਹੈ ਕਿ ਕੁਇਲਟਰ ਬਨਾਮ ਮੈਪਲਸਨ (1) ਵਿੱਚ ਨਿਰਧਾਰਤ ਨਿਯਮ, ਸਹੀ ਕਾਨੂੰਨ ਰੱਖਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਪਾਲਣ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਲਈ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਪੜਾਅ 'ਤੇ ਅਦਾਲਤ ਕਾਨੂੰਨ ਵਿੱਚ ਤਬਦੀਲੀ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣ ਲਈ ਪਾਬੰਦ ਹੈ। ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ, ਮੇਰੀ ਰਾਏ ਵਿੱਚ, ਮੈਂ ਉਸ ਸਮੇਂ ਕਾਨੂੰਨ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕਰਨ ਲਈ ਪਾਬੰਦ ਹਾਂ, ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਹੁਕਮ ਦੇ ਰਿਹਾ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਇਸ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਹੋਰ ਤੱਥ ਇਹ ਵੀ ਹੈ ਕਿ ਨਵੇਂ ਐਕਟ ਦੇ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਮੰਗ ਦਾ ਹੁਕਮ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਦੋਂ ਹੀ ਬੇਦਖਲੀ ਦਾ ਹੁਕਮ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਮੈਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਚਰਚਾ ਕਰ ਚੁੱਕਾ ਹਾਂ ਕਿ ਮੰਗ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਕਿਹੜਾ ਕਾਨੂੰਨ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਮੇਰਾ ਮੰਨਣਾ ਹੈ ਕਿ 1953 ਦਾ ਐਕਟ ਉਹ ਕਾਨੂੰਨ ਹੈ ਜੋ ਕੇਸ ਦੇ ਤੱਥਾਂ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੋਵੇਗਾ: ਹਰਭਜਨ ਸਿੰਘ ਬਨਾਮ ਪੰਜਾਬ ਸਟੇਟ (2) ਦੇਖੋ। ਮੈਂ ਪੰਨਾ 63 'ਤੇ ਰੱਖਿਆ-

“ਜਿਸ ਸਮੇਂ ਇਹ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਉਸ ਸਮੇਂ ਮੰਗ ਕਰਨ ਦਾ ਆਦੇਸ਼ ਭਾਵੇਂ ਉਸ ਸਮੇਂ ਚੰਗਾ ਸੀ, ਨੂੰ ਹੁਣ ਧਾਰਾ 25 ਦੀ ਉਪ ਧਾਰਾ (2) ਦੇ ਪ੍ਰਵਾਧਾਨ ਦੇ ਨਾਲ ਪੜ੍ਹਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਬਿਨਾਂ ਇਹ ਇਕਸਾਰ ਹੈ। ਇਸ ਐਕਟ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਨਾਲ, ਇਸਨੂੰ ਇਸ ਐਕਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਆਦੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਕਿਉਂਕਿ ਕਬਜ਼ਾ ਪਾਸ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਹੈ ਅਤੇ ਹੁਣ ਮੰਗ ਨੂੰ ਨਵੇਂ ਐਕਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਮੰਨਿਆ ਜਾਵੇਗਾ, ਜਿਸ ਦੇ ਉਪਬੰਧ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਪਿਛਲੇ ਐਕਟ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਨਾਲ ਇਕਸਾਰ, ਉਸ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਚੰਗਾ ਹੁਕਮ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।”

ਮੇਰੇ ਖਿਆਲ ਵਿੱਚ, ਕਿਉਂਕਿ ਪੁਰਾਣੇ ਐਕਟ ਅਧੀਨ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਹੁਕਮਾਂ ਤਹਿਤ ਕੋਈ ਕਬਜ਼ਾ ਨਹੀਂ ਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਹੁਕਮ ਆਉਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ।

624

ਪੰਜਾਬ ਸੀਰੀਜ਼

[VOL. VIII

1953 ਦੇ ਐਕਟ ਦੇ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਨਾਲ, ਬਾਅਦ ਵਾਲਾ ਐਕਟ ਲਾਗੂ ਹੋਵੇਗਾ।

ਫਿਰ ਇਹ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਹਸਪਤਾਲ ਲਈ ਇਮਾਰਤ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਜਵਾਬ ਵਿੱਚ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਨੇ ਕਿਹਾ ਹੈ ਕਿ 1947 ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਹਸਪਤਾਲ ਦੀ ਪ੍ਰਸਿੱਧੀ ਘਟੀ ਹੈ, ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਇਮਾਰਤ ਜੋ ਕਿ ਇੱਕ ਹਸਪਤਾਲ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵਰਤਿਆ ਜਾਣ

ਵਾਲਾ ਮਰੀਜ਼ ਡਾਕਟਰ ਦੇ ਹੁਨਰ ਦੀ ਘਾਟ ਕਾਰਨ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਕਾਰਨ ਕਰਕੇ ਹਸਪਤਾਲ ਦੇ ਸੁਭਾਅ ਨੂੰ ਹਸਪਤਾਲ ਤੋਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਚੀਜ਼ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਬਦਲਦਾ ਹੈ। ਹਸਪਤਾਲ ਨੂੰ ਲਾਰਡ ਵਾਟਸਨ ਦੁਆਰਾ ਦਿਲਵਰਥ ਬਨਾਮ ਕਮਿਸ਼ਨਰਜ਼ ਆਫ਼ ਸਟੈਂਪਸ (1) ਵਿੱਚ ਪਰਿਭਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।

"'ਹਸਪਤਾਲ' ਡਿਸਪੈਂਸਰੀ ਨਾਲੋਂ ਵਿਆਪਕ ਅਤੇ ਵਧੇਰੇ ਪਰਿਵਰਤਨਸ਼ੀਲ ਅਰਥਾਂ ਵਾਲਾ ਸ਼ਬਦ ਹੈ, ਅਤੇ ਮੁੱਖ ਤੌਰ 'ਤੇ ਬਿਮਾਰਾਂ ਦੇ ਸੁਆਗਤ ਲਈ ਬਣਾਈ ਗਈ ਜਗ੍ਹਾ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਜਾਂ ਬਿਰਧ ਜਾਂ ਕਮਜ਼ੋਰ, ਗਰੀਬਾਂ ਦੀ ਸਹਾਇਤਾ ਕਰਦਾ ਹੈ"

ਅਤੇ ਇੱਕ ਹਸਪਤਾਲ ਨੂੰ ਫਿਰ ਵੀ ਇੱਕ ਹਸਪਤਾਲ ਕਿਹਾ ਜਾਵੇਗਾ ਕਿਉਂਕਿ ਇਸਦੇ ਖਰਚਿਆਂ ਨੂੰ ਘਟਾਉਣ ਲਈ ਕੁਝ ਅਮੀਰ ਮਰੀਜ਼ਾਂ ਤੋਂ ਕੁਝ ਫੀਸਾਂ ਲਈਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ ਜੋ ਹਸਪਤਾਲ ਦਾ ਲਾਭ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦੀ ਚੋਣ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ: ਡੇਨਮੈਨ, ਜੇ., ਬਲੇਕ ਅਤੇ ਲੰਡਨ ਕਾਰਪੋਰੇਸ਼ਨ (2) ਪ੍ਰਤੀ ਦੇਖੋ) .

ਓਰਮਸਕਿਰਕ ਬਨਾਮ ਚਾਰਲਟਨ (3) ਵਿੱਚ, ਇਹ ਆਯੋਜਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ-

"ਇਸ ਲਈ ਇੱਕ ਘਰ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਇੱਕ ਘਰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜਿਸਦੀ ਵਰਤੋਂ ਬਿਮਾਰੀ ਤੋਂ ਪੀੜਤ ਮਰੀਜ਼ਾਂ ਦੇ ਸੁਆਗਤ ਲਈ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਅੰਸ਼ਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਐਲੀਮੇਂਟਰੀ ਯੋਗਦਾਨ ਦੁਆਰਾ ਅਤੇ ਅੰਸ਼ਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕੈਦੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਜਾਂ ਉਸ ਲਈ ਭੁਗਤਾਨ ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਇੱਕ ਹੋਸਟੀਲ ਹੈ"

VOL. VIII]

ਭਾਰਤੀ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀਆਂ ਰਿਪੋਰਟਾਂ

625

ਮੇਰੀ ਰਾਏ ਵਿੱਚ, ਇਸ ਐਕਟ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਇੱਕ ਹਸਪਤਾਲ ਦੀ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਨੂੰ ਇੱਕ ਵੱਡੀ ਚੈਰੀਟੇਬਲ ਸੰਸਥਾ ਦੇ ਘੇਰੇ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਲਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਬਹੁਤ ਵੱਡੀ ਗਿਣਤੀ ਵਿੱਚ ਮਰੀਜ਼ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਪਰ ਇਹ ਕਿਸੇ ਵੀ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਿਸਦੀ ਵਰਤੋਂ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਬਿਮਾਰਾਂ ਅਤੇ ਜ਼ਖਮੀਆਂ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਲਈ, ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਵਿਚਾਰ ਵਿਚ ਵਿਵਾਦ ਵਿਚਲਾ ਅਹਾਤਾ ਇਕ ਹਸਪਤਾਲ ਹੈ ਅਤੇ ਦੁਬਾਰਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਇਸ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੂੰ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦੇਵਾਂਗਾ ਅਤੇ ਮੰਗ ਦੇ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਾਂਗਾ ਅਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਵਿੱਚ ਦਖਲਅੰਦਾਜ਼ੀ ਕਰਨ ਤੋਂ ਰੋਕਣ ਲਈ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਨੂੰ ਹੁਕਮ ਦੀ ਰਿੱਟ ਜਾਰੀ ਕਰਾਂਗਾ।

ਸੰਜੀਵ ਕੁਮਾਰ ਟਰਾਂਸਲੇਟਰ

ਡਿਸਕਲੇਮਰ:- ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਆਂ ਨਿਰਣਾ ਕੇਵਲ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ਾ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ, ਨਿਆਂ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।